

X-FACTOR

Een van de meest ontroerende liederen die we met het Paduakoor zingen, vind ik '*Cantique de Jean Racine*'. En volgens mij zingt iedereen van het koor het graag. De tekst is een bewerking van een oud Latijns lied door Jean Racine, 17e eeuws Frans topschrijver. Twee eeuwen later componeert veelbelovend student Gabriel Fauré op 19jarige leeftijd de muziek.

Vanuit verschillende hoeken en met verschillende stemmen vragen wij, hardleers volk dat keer op keer verdwaalt en in slaap sukkelt, of Hij - God - ons lied met welwillendheid wil ontvangen. We hopen dat Hij ons zal zegenen en het licht in onze woorden wil ontsteken. Dat licht dat leeft, verwarmt, vrij maakt.

Dat hopen we. Ook in het alledaagse. In een gesprek bijvoorbeeld. We vertellen iets dat we meemaakten en zijn blij als de ander het luisterend ontvangt. Dan wordt ons verhaal duidelijker, echter, voller. Als we ons begrepen voelen, gaan we ook onszelf beter begrijpen.

Wat is datgene – noem het charisma, kwintessens of X-factor – dat ons lied, ons gesprek voller, completer maakt? Dat weten we niet goed behalve dat we het niet zelf kunnen fabriceren en dat het ons gelukkig maakt.

Natuurlijk gaat het vaak mis. Druk met onszelf, zien of horen we de wereld nauwelijks zoals ze is. Keer op keer raken we het spoor bijster en sukkelen in slaap. Tijdens een lied bijvoorbeeld of in een gesprek. Maar op momenten waarop we ons herinneren en kunnen vragen, wanneer stof en vlakheid van ons worden weggenomen, kan het licht ons bezoeken. Dan voor even niets meer te wensen. Compleet.

Marieke van de Ven